

виконавча, так і кримінологічна природа основних засобів виправлення та ресоціалізації засуджених.

2. Частину 1 ст. 102 КВК «Режим у колоніях та його основні вимоги» у кінці речення доповнити словосполученням «а також спрямований на запобігання вчиненню нових злочинів засудженими».

Зазначена видозміна дозволить привести у відповідність зміст ст. 102 та ст. 1 КВК, а також ст. 50 КК України, що закріпили одне із завдань кримінально-виконавчої діяльності, а саме – по запобіганню вчиненню нових злочинів засудженими.

Список використаних джерел (посилань):

1. Великий тлумачний словник української мови / Упоряд. Т.В. Ковальова. – Х.: Фоліо, 2005. – 767 с.
2. Дука О.А., Копотун І.М. Організація нагляду за засудженими у кримінально-виконавчих установах: посібник / За заг. ред. д.ю.н., проф. О.М. Джужі. – К.: Державна пенітенціарна служба України, 2012. – 222 с.
3. Про діяльність підрозділів охорони, нагляду і безпеки кримінально-виконавчих установ у 2011 році: Інформаційний бюлетень. – К.: Державна пенітенціарна служба України, 2011. – Кн. 1 – 68 с.
4. Стручков Н.А. Курс исправительно-трудового права: Проблемы Особенной части [Текст] / Н.А. Стручков. – М.: Юрид. лит., 1985. – 320 с.
5. Засоби виправлення і ресоціалізації засуджених до позбавлення волі: Монографія / За заг. ред. д.ю.н., проф. А.Х. Степанюка. – Х.: Кроссруд, 2011. – 323 с.
6. Противодействие преступности: Учебное пособие / Литвинов А.Н., Давыденко Л.М., Давыденко Л.М. и др. – К.: «Хай – Тек Пресс», 2011. – 200 с.

**ПРО ДЕЯКІ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВІ ПІДХОДИ ЩОДО
ЗАСТОСУВАННЯ ЗАХОДІВ ФІЗИЧНОГО ВПЛИВУ, СПЕЦІАЛЬНИХ
ЗАСОБІВ І ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ ДО ЗАСУДЖЕНИХ
ПОЗБАВЛЕНИХ ВОЛІ**

Охман Ольга Василівна, здобувач кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права НАВС

Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор директор ННПП НАВС **Колб О.Г.**

Як встановлено у ході даного дослідження, досить актуальними у контексті з'ясування змісту детермінант запобігання злочинам, що вчиняються персоналом виправних колоній, є окремі положення Особливих принципів застосування сили та вогнепальної зброї посадовими особами по підтриманню правопорядку, у яких визначено, що робота посадових осіб по підтриманню правопорядку має велику соціальну вагу, і саме тому слід підтримувати на належному рівні і, при необхідності покращувати умови праці цих посадових осіб, враховуючи, що загроза життю та безпеці посадових осіб по підтриманню правопорядку має розглядатися як загроза стабільності суспільства у цілому, а також те, що посадові особи по підтриманню правопорядку відіграють виключну роль у захисті прав людини на життя, свободу і безпеку, як це гарантується у Загальній декларації прав людини та підтверджується в Міжнародному пакті про громадянські і політичні права [1, с. 113-125].

Аналогічний підхід можна знайти в Декларації прав і обов'язків окремих осіб, груп і органів суспільства заохочувати та захищати загальноприйняті права людини і основні свободи, у ст. 2 якої зазначено, що будь-яка держава несе основну відповідальність та обов'язок захищати, заохочувати та здійснювати всі права людини і основні свободи, зокрема шляхом таких заходів, які можуть необхідними для створення всіх необхідних умов у соціальній, економічній та політичній, а також в інших сферах діяльності та інших гарантій, необхідних для забезпечення того, що всі особи під її юрисдикцією індивідуально та спільно з іншими могли користуватися цими правами і свободами на практиці [2].

У фабулі Віденської декларації про злочинність та правосуддя: відповіді на виклики у ХХІ столітті, яка була прийнята 4 грудня 2000 року ООН по рекомендації Екологічної та Соціальної Ради, акцентована увага усіх держав на тому, що належні програми запобігання злочинам та реабілітації мають вирішальне значення для ефективної стратегії боротьби зі злочинністю, а також, що такі програми мають враховувати соціально-економічні фактори, які можуть обумовлювати більшу схильність особи до злочину з точки зору, вчинених таких діянь та вірогідність вчинення нею зазначених діянь.

У такому ж контексті, з огляду змісту предмета даного дослідження, сформовані й інші міжнародно-правові акти з питань боротьби зі злочинністю, включаючи запобігання цим суспільно-небезпечним явищам, що було взято за методологічне підґрунтя як для аналізу існуючих проблем у вітчизняній правозастосувальній практиці, так і для вироблення науково обґрунтованих заходів, спрямованих на підвищення ефективності діяльності, що пов'язана із запобіганням злочинам і правопорушенням, які вчиняються щодо персоналу виправних колоній. До таких, зокрема, можна віднести Принципи ефективного розслідування і документації катувань та іншого жорстокого, нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження або покарання, що рекомендовані Резолюцією Генеральної Асамблеї 55/89 від 4 грудня 2000 року [3].

Список використаних джерел (посилань):

1. Кримінологічні та оперативно-розшукові засади запобігання злочинам і правопорушенням, що вчиняються персоналом виправних колоній: [монографія] // Коваленко В.В., Джужа О.М., Колб О.Г та ін. 4 за заг. ред. докт. юрид. наук., проф. в.В. Коваленка. – К.: Атіка – Н., 2011. – 368 с.

2. Права людини і професійні стандарти для працівників пенітенціарної системи в документах міжнародних організацій. – К.: сфера, 2002. – С. 13-17.

3. Степанюк А.Х., Яковець І.С. Втілення міжнародних стандартів у практичну діяльність кримінально-виконавчої системи України: Монографія. – Х.: Вид-во «Круссруд», 2007. – 184 с.

ЩОДО ВИЗНАЧЕННЯ БЕЗПОСЕРЕДНЬОГО ОБ'ЄКТУ КОРУПЦІЙНИХ ЗЛОЧИНІВ

Посполітак Андрій Ігорович, здобувач кафедри економічної безпеки НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри економічної безпеки НАВС *Матвійчук В.В.*

За загальновизнаним правилом, безпосередній об'єкт злочину – це суспільні відносини, порушення яких становить соціальну сутність злочину, ті відносини, котрі переважно законодавець поставив під охорону, приймаючи кримінальний закон. Основний безпосередній об'єкт визначає суспільну небезпечність певного злочину, місце кримінально-правової норми в системі Особливої частини КК.

Так, Кириченко В.Ф. зазначав, що безпосереднім об'єктом конкретних службових злочинів будуть окремі види діяльності державного апарату, які завжди можуть бути встановлені при аналізі кожного з них, тобто безпосередній об'єкт не збігається з родовим об'єктом, але дати йому визначення неможливо. Бантишев О.Ф., розглядаючи питання безпосереднього об'єкта службових злочинів, визначав його як нормальну роботу підприємств, установ, організацій. Светлов О.Я. вказував, що поняття безпосереднього об'єкту службових злочинів повинно ґрунтуватися на тих конкретних суспільних відносинах, які (в рамках родового об'єкту) безпосередньо порушуються цими злочинами.

Основним безпосереднім об'єктом корупційних злочинів є правильна діяльність державного апарату, апарату органів місцевого самоврядування,